

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Wij gelooven te moeten zijn eerlijk, oprecht, kuisch, wekwillend, deugdzaam, en in goed te doen aan alle menschen: waarlijk mogen wij zeggen, dat wij de vermaning van Paulus volgen. „Wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen”, wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn, alle dingen te kunnen doorstaan. Indien er iets deugdelijk, liefelijk, of goed, of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen.

ARTIKEL DES GELOOFS.

No. 24.	15 December 1911.	16de Jaargang.
---------	-------------------	----------------

VERMAKELIJKHEDEN.

Ons is gevraagd geworden om in de Ster eens een artikel op te nemen om te verklaren, welk standpunt de Kerk inneemt ten opzichte van publieke vermakelijkheden. Daaraan voldoende wenschen wij in het bijzonder den nadruk op het volgende te leggen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een Godsdienstig genootschap, waarvan de leden zich met God verbonden hebben om, nadat zij eene vergeving van hunne zonden hebben ontvangen in het vervolg zóó te leven, als kan strekken tot verkrijging der zaligheid, voor welk doel het Evangelie als eene blijde boodschap in hunne ooren is weerklonken. Zal nu het Evangelie in werkelijkheid eene blijde boodschap zijn, dan dient dit in ons leven te kunnen worden waargenomen, niet door dat wij als een ziertje zonder zorg door het leven huppelen, en maar steeds alle ernstige dingen op zij zouden schuiven, maar dat wij daarentegen zouden leven als aangenaam kan zijn in de oogen van Hem die ons onze zonden heeft vergeven.

En eene der eerste dingen die wij daarbij in het oog hebben te houden is, dat wij te midden van eene wereld zijn geplaatst, waarvoor wij een voorbeeld dienen te zijn. En om in waren zin

een voorbeeld te kunnen zijn, dient door ons der wereld te worden getoond, dat er feest kan worden gehouden en genoeg kan worden gesmaakt, zonder dat dat in strijd komt met de wetten des Heeren. Veelal wordt veroordeeld het feit, dat somwijlen de leden der Kerk schouwburgen of anderzins gaan bezoeken, en met alle kracht wordt nog vast gehouden aan datgene wat vroeger, toen men zich nog met een schijn-Evangelie moest tevreden stellen, — geleerd is geworden. Dit is niet goed. Even als ook aan de andere zijde niet goed is, dat somwijlen onze leden gaan denken, dat wij wij nu in het bezit van het vrijmakende Evangelie zijn, wij ons nu ook aan niets meer hebben te storen, wat de verontwaardiging zoude kunnen opwekken van andersdenkenden. En dat is, zooals gezegd, eveneens en vooral niet goed. De Apostel Paulus veroordeelde sterk het vrije optreden van sommige der gemeenteleden van Rome van ouden tijd, en zegt, dat hij zelf, wanneer hij wist dat anderen zich daaraan zouden ergeren, in der eeuwigheid geen vleesch meer zoude eten, ofschoon inderdaad in het gebruiken van matig vleesch door den Apostel van ouds in het geheel geen kwaad werd gezien. Dit schoone voorbeeld van den grooten Heidenapostel zouden de voorstanders van gemakelikheden in het oog houden, terwijl aan de andere zijde de tegenstanders van gepaste uitspanning vooral voor onze jeugd, niet uit het oog zouden verliezen, dat het nimmer Gods bedoeling is geweest, dat Zijne kinderen zonder eenig vermaak en met een droef gezicht hier door het leven zouden gaan. Waarvoor zoude dat treuren ook dienen? 't Is alleen de lage vermaakzoekende neigingen der wereld, welke wij zoo veel om ons heen waarnemen, waartegen wij ernstig zouden protesteeren. Waar het genot wordt gezocht in schouwburgen van laag allooi, daar zou nimmer een Heilige der Laatste Dagen dienen te worden gevonden. In drankhuizen, waar bij dans en spel de duivel en de wereld wordt gediend, zoude nimmer een onzer mogen worden gezien, terwijl de plaatsen waar ruwe taal en Godslastering wordt uitgekreten, door de verbondenen des Heeren zouden dienen te worden geschuwd als de pest.

Maar ofschoon dit alles waarlijk zoude moeten worden gemedend, daar is daarmede nog niet gezegd, dat nimmer door ons gebruik mag worden gemaakt van datgene wat de wereld somtijds voor schoons en bezienswaardigs biedt. Dat zij verre. Ook zoude niemand de gevolgtrekking maken, dat dansen b. v. op zich zelve als zonde is te beschouwen. Dat zij ook verre. Reeds in oude dagen werd van de gelegenheid om door middel van eenen dans uiting aan de gevoelde vreugde te geven zeer druk gebruik gemaakt en zoowel de ongewijde geschriften, betrekking

hebbende op de geschiedenis der Joden als den Bijbel zelven, geven dit eenparig te kennen.

Op onderscheidene plaatsen in den Bijbel wordt ons medegedeeld, dat de Heer door het oude Israëel door middel van snarenspeel en gejuich werd geprezen. Ps. 150 vertelt dat zeer duidelijk. We lezen in 2 Sam. 6:14, dat David huppelde voor de ark des Heeren. Prediker het 3de hoofdstuk lezende, zien wij dat die ons met zijne veel omvattende wijsheid verkondigt, dat er een tijd is voor alle dingen, zoowel zegt hij, — een tijd om te lachen als een tijd om te weenen, en een tijd zoowel om te huppelen als een tijd om te kermen.

Waar dergelijke wijze van uiting te geven aan droefheid en vreugde in oude dagen de manier van doen was, daar is in dezen tijd eene geheel andere wijze van vreugde bedrijven de gewoonte geworden. En al naar gelang der volkeren aard is, al naar gelang zijn hunne feesten en vermaken.

Toen de Heiligen der Laatste Dagen het eerst in de Utah vallei aankwamen en voor 't eerst weer voor langen tijd uiting aan hunne vreugde konden geven, wijl de Heer hun van den druk hunner vijanden had verlost, daar uitte zich dat ook evenals bij het Israëel van voorheen in openlijk vreugdebetoon, en levende onder eigen volk werd er al zeer spoedig behoefte gevoeld, om gelegenheid te vinden, waar het volk zich op gepaste wijze konde vermaken, en zich zoodoende ontspannen. Een der eerste dingen, waarvoor Brigham Young dan ook zorgde, was dat er als 't ware naast den tabernakel, waar het volk samen kwam om hunnen God te loven er een schouwburg verrees, alwaar het volk eveneens op gepaste tijd en wijze zich zoude kunnen vermaken. Menigmaal heeft de zoogenaamde vrome wereld dat den Heiligen kwalijk genomen, en menigeen welke zelve onder den schijn van vroomheid de zondige vermaken der wereld zocht, heeft zijne stem het allereerst doen hooren om mede te zingen in het algemeene koor van verontwaardiging, waar de Mormonen niet schroomden om openlijk als hun gevoel en zoo wel door woord als daad te betuigen, dat zij in het opvoeren van een goed tooneelspel niet alleen geen kwaad zagen, maar het daarentegen beschouwden als een middel zeer geschikt om het volk verschillende wijze lessen in aangenamen vorm toe te dienen.

Waarom zou ook de mensch, die uit der aard toch al reeds met zoo veel moeilijkheden te kampen heeft, zoo dat er meestal zoo weinig tijd voor over schiet, waarom zou hij zich ook niet eens vermaken op een redelijke en gepaste wijze? Het Boek van Mormon leert ons, dat de mensch geschapen is om vreugde te hebben, en ofschoon daar altoos voldoende droetheit over blijft,

om reden de boosheid en zonde der wereld, niettegenstaande dat is het af en toe noodig dat men zich eens weg rukt uit de sleur van het dagelijksche leven, en enkele uren aan gezond vermaak besteedt. Nu zullen velen allicht zeggen, ja wij zijn het daar wel zoo tamelijk wel met eens, maar zijn dan de theaters en andere plaatsen van vermaak wel de plaats om die zoo noodige ontspanning te zoeken? En ons antwoord daarop is tweeledig. Het zij alle den Heiligen aangezegd, dat zij nimmer zouden vergeten, zoo als ook al in het begin van dit artikel is gezegd, dat zij Gods verbondenen zijn, en derhalve zeer, zeer voorzichtig hebben te leven. Menigmaal hebben ook de Heiligen der Laatste Dagen zich wel eens verbeeld, dat zoo'n klein beetje op het kantje af de wereld dienen, dat dit niet zoo heel gevaarlijk was, doch het feit, dat het Evangelie een Evangelie van vrijdom is, mag nimmer aan zijne beoefenaars vrijdom verleenen om met terzijde zetting van andere overwegingen te denken, ik behoef mij niet aan een ander te storen. Want in dit opzicht, hoe verkeerd het anders ook is om op een ander te zien, in dit geval hebben de Heiligen wel terdege te vragen: wat zegt een ander er van. Wij hebben in een der voorgaande nummers een artikel geschreven over het laten schijnen van onze lichten, en er toen den nadruk op gelegd, dat de beoefenaars van het Evangelie in deze dagen even als zij van voorheen, vergeleken kunnen worden bij eene stad boven op eenen berg gelegen, waarop aller oogen gevestigd zijn. En mocht er somwijlen in de handeling zelve, welke wij verrichten al geen kwaad verscholen liggen, wij dienen altoos in oogenschouw te houden de drijfveer welke Paulus van ouds deed zeggen, dat zoo hij wist dat zijnen broeder zich hieraan zoude ergeren dat hij dan, — bij wijze van spreken — in der eeuwigheid geen vleesch meer zoude eten. Toch was er volgens de eigen zienswijze van Paulus toen ter tijde in het eten van matig vleesch in 't geheel geen kwaad, maar er waren sommigen welke er zich aan ergerden, weshalve hij, — Paulus niet aarzelde om zich onmiddellijk gewillig te betoonen, om zijn eigen begeerte en genoegen dadelijk op te offeren, want — zoo zeide hij: „Wij die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden der onsterken te dragen”. Zoo ook met ons. Wij, — die althans beweren sterk te zijn, ook wij zijn schuldig de zwakheden der onsterken te dragen en zoo daar een broeder of zuster zich aan onze vrije opvatting zoude ergeren, wij van onze zijde zouden dan nimmer vrij kunnen uitgaan, wanneer wij niet getracht hadden ons leven ook ten opzichte van onze vermaken zóó in te richten, dat het in alle hoeken doorschouwd mocht worden.

Maar dat alleen is nog niet het eenige motief, wat ons ten

opzichte hiervan met alle voorzichtigheid zoude doen wandelen. Daar is nog een ander gevaar wat opgesloten ligt in het bezoeken van publieke vermakelijkheden, althans hier in deze landen, waar geene schouwburgen en danszalen onder Kerkelijk toezicht bestaan. Dat gevaar is, dat ook hier even als overal de Satan op de loer ligt. Wij lezen in den 1sten Psalm, dat hij gelukkig wordt genoemd, die niet staat op den weg der zondaren, nog wandelt op het pad der goddeloozen. Een der schrijvers van het Nieuwe Testament op zijn beurt wijst er op, dat wij zorg zouden dragen niet der wereld gelijkvormig te worden, en daarom is een ernstig woord van waarschuwing in dezen zeer zeker niet overbodig te achten. Is de zaak en het spel zelve wat wij gaan zien, dan al geene zonde en geen kwaad, de omgeving waarin wij ons dien tijd bevinden, is meestal van zoodanigen aard, dat wij daar nimmer Jezus zouden ontmoeten, en de Heiligen zouden nimmer hunne voeten aldaar zetten, alwaar zij zouden vreezen hunnen Koning te zien binnenkomen. Al zeer ras wordt men op dergelijke plaatsen der wereld gelijkvormig, waartegen zooals gezegd reeds den Apostel van ouds zijne tijdgenooten waarschuwde.

Onze overwegingen aldus overziende, komen wij tot de volgende conclusie der besproken zaak.

1. Redelijk vermaak, waaronder een dans zoowel als een tooneelstuk, zijn evenmin als het beoefenen van zang onaangenaam in de oogen van God of strijdig met Zijne wetten. Uit de geschiedenis zoowel van het verleden der zeer oude volkeren, welke in verbondschap met den Allerhoogste leefden, zoowel als uit de handelingen van Gods dienstknechten van deze latere dagen blijkt dat ten allerduidelijkste.

2. Zijn de Heiligen in eigen kring, en in staat om zelve in deze zaken een geheel te vormen. dan zal het genieten van een goed tooneelstuk in menigerlei opzicht vaak het verstand alsmede de smaak voor het goede en schoone kunnen ontwikkelen en derhalve aan de volmaking van het individu het zijne bij kunnen brengen.

3. Ook daar, waar zich niet alleen Heiligen bevinden, is het nimmer van de leden van Christus Kerk verwacht, dat zij geen open oog voor het schoone edele der kunst op het tooneel beoefend, — zouden hebben.

4. Om echter van deze dingen te midden der wereld te genieten is voor den Heilige der Laatste Dagen eene zeer moeilijke zaak. Hij toch dient altoos in zoo'n gemoedstemming te zijn, dat hij, alvorens zich naar eene plaats van ontspanning te begeven, eerst zijne knieën kan buigen en van den Heer een zegen kan vragen voor hetgene hij gaat doen.

5. Hij dient verzekerd te zijn, dat geene der broeders of zusters zich zullen ergeren aan datgene wat hij doet, en eveneens dient hij er steeds op te letten, dat hij een vertegenwoordiger is voor heel de wereld van den Verlosser van al het menschdom.

Deze dingen in ernstige en biddende overweging genomen, zullen dan evenals overal elders ook hier den Heilige veilig aan de hand van den Verlosser die paden bewandelen, welke hij zoude gaan.

HET LAATSTE NUMMER IN 1911.

Als dit Sternummer gereed is, dan is daarmede weer een nieuwe jaargang compleet, en kunnen zij die hunne Sterretjes trouw hebben bewaard er toe overgaan om er een net bandje om te laten zetten, en hunne bibliotheek is weer met een mooi werkje verrijkt.

Ons werk overziende van het laatst verlopen jaar hebben wij alle redenen tot tevredenheid. Wij hebben den trouwen steun van onze lezers ondervonden en betuigen hen daarvoor bij dezen onzen hartelijken dank.

Ofschoon wij zelve ons ten zeerste van onze fouten in het voortgebrachte werk bewust zijn, kunnen wij toch inderdaad naar waarheid verklaren dat wij ons best hebben gedaan om ons tijdschriftje zoo aantrekkelijk mogelijk te maken. Bij het vertalen der onderscheidene artikelen hebben wij steeds getracht om datgene te geven, wat volgens onze meening voor de Hollandsch lezende Heiligen en vrienden het meeste geschikt was. En waar wij zelf verschillende stukken moesten schrijven ook daar is het altijd ons streven geweest om datgene voort te brengen wat naar onze opinie van algemeen belang was. Hebben wij gefaald dan is het enkel te wijten aan onze onbekwaamheid, en de fouten die wij maakten eveneens. Wie onzer is volmaakt? Het was alleen Hij, naar wiens beeld wij voorgeven te streven, en in ons voorwaarts gaan daar naar toe is nog altoos ruim plaats voor verbetering.

En zoo staan wij dan weer aan den vooravond van een nieuwen jaarkring. Wat er in dat jaar zal gebeuren is voor ons nog met een sluier bedekt. Wijselijk heeft de Vader voor onze oogen de toekomst verborgen gehouden. Alleen dit kunnen wij zeggen, dat wij met een ernstig en in alle opzichten gewillig streven vervuld zijn om ook in het jaar wat nu weer voor ons ligt ons werk naar behooren te verrichten. Ook hebben wij voor dien nieuwen jaarkring enkele plannen gemaakt, want ofschoon wij, zooals gezegd, niet in de toekomst kunnen zien, het maken van onze voornemens heeft de Heer niet verboden. Neen,

daarentegen, hoewel God den weg beschikt, is het toch de mensch die zijne gangen bedenkt. En zoo hebben ook wij voor het jaar wat te komen staat onze gangen bedacht. En een dezer gangen is, dat wij vreezen dat er in de eerste plaats verschillende van onze lezers zullen moeten worden afgesneden. Afgesneden? — Ja, afgesneden! met een uitroepsteeken. Niet afgesneden van de Kerk, daar hebben wij in onze nederige positie als schrijvers van „De Ster” het recht niet voor, en al zouden wij het hebben dan zouden wij het nog niet doen, omdat zij hunne schulden voor ons tijdschrift niet betalen, ofschoon toch zonder eenigen twijfel geen enkele Heilige der Laatste Dagen zal willen beweren dat dit ook niet een plicht is van het Evangelie.

Neen, maar wij zullen ze hebben af te snijden van onze lijst, of om beter Hollandsch te gebruiken, — moeten schrappen. Dit is wel treurig, maar noodzakelijk. Vooral onze lezers in Amerika. Wij wenschen u nogmaals te zeggen, dat wij in Ogden en in Salt-Lake op beide plaatsen zeer werkzame agenten hebben, welke een blijde glimlach over het gelaat zal gaan, wanneer gij Ogdenaars na de vergadering zult zeggen: „Wel, broeder Denkers, hier is een of twee dollar, wil u zoo vriendelijk zijn om dat aan te nemen om mijne schuld voor de Ster te delgen? En gij Salt-Lakenaars, weest niet bevreesd, dat Broeder Kooyman zuur zal zien, wanneer gij uwe „purses” eens wagenwijd opendoet, om de gapende wonde van Crooswijksche Singel 7b te Rotterdam te verbinden. Wij zullen er niet meer van zeggen, want als wij over dat onderwerp aan de gang komen, dan zijn wij nog lang niet uitgepraat. Wij zullen het daarom maar laten rusten en nog wel te meer omdat wij onze lezers iets veel mooiers hebben mede te deelen, en wel namelijk iets aangaande onze andere plannen voor het volgende jaar.

Wij willen namelijk in het volgend nummer, dus de Ster van 1 Januari 1912 een begin maken met een boeiend verhaal, wat wij geregeld als vervolgverhaal zullen opnemen; en daar drie, vier of vijf pagina's van de Ster voor gebruiken. Het verhaal, wat wij ons voornemen om te vertalen uit het Engelsch, is geschreven door een van onze meest vermaarde schrijfsters uit Idaho. Het verhaal draagt den titel: „Enkel een klein blauw kousje”, en zal vermoedelijk loopen over 6 à 8 nummers. Wij hopen daarmede het meerendeel onzer lezers een genoegen te doen, maar echter niet zóó, dat ze nu enkel naar de Ster uit zullen zien om de mooie feuilleton. Het andere zal naar wij hopen er minstens even belangrijk om blijven. En hiermede wenschen wij al onzen lezers een prettigen kersttijd, alsmede een gezegend jaar-uiteinde.

DE REDACTIE.

GETUIGENIS.

Wij ontvingen een schrijven ter inzage van den bejaarden broeder M. J. Deurloo, vroeger te Nieuw-Hellevoet, thans verblijf houdende te Rotterdam. Broeder Deurloo was langen tijd ziek geweest, en is door de verordening van zalving door de macht van God in verband met geloof, genezen geworden. Broeder Deurloo zegt: „Ik kan ter bemoediging van andere leden van Christus Kerk zoowel als ter opbouwning van mijzelve getuigen, dat het gebed des geloofs door de dienstknechten Gods, verhoord is geworden. Ik was aangereden geworden en had mijn been ernstig verwond. 's Heeren dienstknechten hebben mij gezalfd, en de pijn welke zeer hevig was, is verdwenen. Ook strekke deze getuigenis eveneens tot bemoediging van de zendelingen zelve, want dit doet ook hen zien, dat God gewillig is om de machten door Hem aan hen geschonken, te erkennen. Belangeloos hun tijd besteed in het werk des Heeren, zullen zij hun loon geenzins verliezen.

Ik ben door deze gebeurtenis ten zeerste versterkt in het geloof, dat God werkelijk van den Hemel heeft gesproken door Zijnen Profeet in deze laatste dagen, en dat Hij aan de menschen wederom de macht heeft gegeven om in den naam van Zijnen Zoon de zieken te genezen en de gewonden te heelen. O, ik weet het, dit is waarlijk hetzelfde Evangelie wat voor negentienhonderd jaren door den Allerhoogsten aller profeten en door Zijne Apostelen is verkondigd en gepredikt geworden, en zij die het toen geloofden, zij zijn niet beschaamd geworden, eveneens zullen ook zij, die Zijne heerlijke boodschap thans gelooven, niet beschaamd worden. Het was toen eene kracht Gods tot zaligheid, en zoo is het nog en zal het altoos blijven, een blijde boodschap van leven en geluk tot aan het einde der dagen, en tot dien tijd en langer nog, dat ons aller geloof verwisseld zal worden in aanschouwen. Want, dan zullen wij Hem zien, naar Wien onze ziele verlangt. Dan zullen wij Hem aanschouwen van oog tot oog, en hetzelfde voorrecht smaken, wat andere uitverkorenen als 't ware, vóór ons hebben gesmaakt. Dat alle Gods kinderen, die het verbond aan het watergraf met Hem hebben gesloten zich met mij in dat vooruitzicht mogen blijven verheugen, hoop ik en bid ik in Jezus naam. Amen.

Zoo treên wij dan bemoedigd voort,
In vast vertrouwen op Zijn woord,
Hoe moeilijk ons de weg ook schijn,
Het eind zal zeker zalig zijn.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

HET UITGANGSPUNT EN DE KERN.

Wij leven dit leven niet voor ons zelve alleen. Wij leven het ook voor diegene waartoe wij in betrekking staan in de onderscheidene wegen en levensverrichtingen. Aan iedereen is tot op zekere hoogte een macht om invloed op iemand anders uit te oefenen, gegeven. Zoo dit niet zoo was, dan zou onze mengeling te zamen in scholen, vereenigingen, kerken en gemeenschappen waardeloos zijn en geen doel hebben. Het feit, dat een ieder hetzij bewust of onbewust de macht heeft om een ander op te heffen, is de basis waarop de beschaving is gegrondvest. Daar tegenover bezitten wij eveneens de macht de een den ander als het ware neer te drukken. Het is van belang derhalve, dat de macht welke wij hebben om door middel van gedachte, woord of daad invloed op iemand anders uit te oefenen aangewend zoude worden om rechtvaardigheid op aarde voort te brengen. En met de woorden van den Zaligmaker zouden wij onze lichten laten schijnen, opdat de menschen onze goede werken mogen zien en onzen Vader die in de hemelen is verheerlijken.

De rechtvaardige aandriften welke onze zielen bewegen, kunnen geen betere uitdrukking vinden dan in de verspreiding van het Evangelie onder onze naaste. Het werk des Heeren is een werk van liefde, zóó breed in uiting, en in doel zóó verreikend, dat het begrende verstand in ontzag staat verstomd wanneer het zijne grootheid en omvang overpeinst. En toch datgene wat het op aarde volbrengt is gedaan door de kleine alledaagsche dingen welke iederen dag als 't ware voor komen.

Op zekeren avond waren een paar zendelingen tezamen sprekende over de groote dingen welke volbracht kunnen worden in het zendingsveld, van uit een klein begin. „Dat brengt mij in herinnering” — zoo zeide de een — „van een verhaal dat ik eens hoorde voor dat ik hier kwam. Een van onze jonge broederen was geroepen naar dit verre veld waar wij nu zijn, en juist als wij kwamen, namelijk vervuld in onze harten met een verlangen om een eerbare zending te vervullen, — schoon jong in jaren en een vreemdeling in de taal, kwam ook hij. Op zekeren dag gedurende de eerste maanden van zijne zending ontmoete hij

eene dame, welke bekend was in de Schriften en gereed om nieuwe waarheid te ontvangen, zelfs al kwam het van een knaap als 't ware, en in een gebroken taal. De uitstekende bron van uitlegging aangaande godsdienstige zaken maakten de onderscheidene gesprekken zeer interessant voor den jongen zendeling, en ten laatste ging er een groot licht aangaande den Bijbel voor haar op, en zij zag de noodzakelijkheid om zich aan te sluiten bij de Kerk van Jezus Christus. Zij volgde letterlijk de leeringen der Schriften op, namelijk dat hij of zij die zelve gewaarschuwd is zijnen naaste dient te waarschuwen, en binnen enkele maanden, bijna een twintigtal doopelingen waren het directe gevolg van haar schoone getuigenis. De zegeningen te volgen welke reeds tot deze kleine band zijn gekomen zoude eene geschiedenis vormen welke een boekdeel zouden vullen, en de zegeningen welke de hare zullen zijn, kunnen enkel worden begreep door een eeuwigheid."

Ten voordeele zoowel van anderen als ten nutte van ons zelve dienen wij een groot, breed inzicht in het leven te hebben, en niet toe te laten dat voorbijgaande nietigheden onze blijmoedige optimistische levensbeschouwing zouden rooven.

Ons is geboden om wijsheid en kennis te zoeken uit alle goede boeken, en van iedere bron waaruit doorzicht en verstand kan worden verkregen. In ons zoeken naar de dingen welke wij bezig zijn op te sporen, mag datgene wat wij niet altijd in staat zijn om te kunnen verstaan, niet een struikelblok zijn waarover wij vallen, en niet ons geloof verwoesten van wat wij weten de waarheid te zijn. Door alle eeuwen heen is het menschdom bezig geweest waarheid te zoeken en nog in deze wondervolle twintigste eeuw zijn de dingen welke wij weten slechts weinig in vergelijking met de dingen welke wij niet weten. Wij kunnen heden niet zooveel verstaan als wij in staat zijn morgen te kunnen verstaan. Nu zien wij nog slechts door een spiegel in eene duistere rede, maar dan zullen wij kennen zooals wij gekend zijn. Onze blikken standvastig vooruit richtende, hebben wij te leeren, door te werken en te wachten.

Op zekeren dag ging een jonge man, welke opnieuw na afwezigheid van verscheidene jaren de school bezocht tot zijn onderwijzer, en zeide: „Sedert den tijd van dertien jaren ben ik uit geweest naar gindsche heuvelen om het vee te hoeden, en zonder twijfel zult u mij een weinig boersch vinden, maar wanneer u geduld met mij wilt hebben, dan zal ik van mijne zijde mijn best doen wat ik kan." Hij was een weinig boersch inderdaad en in het eerst was hij nog al ontmoedigd, en bleef weg van de klas. Onder de vriendelijke overreding echter van

den onderwijzer besloot hij na korten tijd, het nogmaals te probeeren. Dag na dag kwam hij in de klas met zijn hoofd verward in dingen welke hij niet uit kon leggen, dingen welke hem ongerijmd en onmogelijk schenen. Elken dag echter hielp de onderwijzer hem de dagelijksche lessen te verstaan, en eindelijk begon het licht zijne ziel te omschijnen, en hij ontwikkelde zich tot een van de interessante leerlingen van de klas.

Als de dagelijksche lessen ons onmogelijk schijnen, probeeren wij ze dan te bestudeeren met een hart vol van gebed, en zoeken wij de verklaring ervan dan altoos van den eenen grooten Leeraar, welke altijd vol is van geduld en liefde? En dan, wanneer wij nog door een duister glas zien, hebben wij dan den moed om te wachten en toch te gelooven?

Geloof is het groote beginsel wat de basis uitmaakt van het Evangelie. Geloof in onzen Heere Jezus Christus, geloof dat Hij was de Eenig Geborene van den Vader, geloof dat Hij gekruisigd was voor de zonden der wereld, geloof dat Hij was opgestaan van de dooden en opgevaren ten hemel, geloof dat Hij zich zelven openbaarde aan den Profet Joseph Smith in deze laatste dagen, en door hem Zijn Evangelie herstelde. Geloof dat Hij door Zijne dienstknechten ons heeft gewaarschuwd, en geloof dat Hij verwacht en verlangd dat wij onzen naasten zullen waarschuwen.

Wanneer dat geloof in onze zielen is ingeprent door Zijnen Heiligen Geest, ons leven zal alsdan aaugenaam kalm en vol van vrede zijn, zelfs te midden van de stormen des levens. Wat kan het dan voor eenig verschil maken, wat de menschen zeggen of doen? Onze levens zullen geankerd zijn in Christus onzen Heere, en door gehoorzaamheid aan Zijne woorden zullen wij voort gaan in rechtvaardigheid tot aan de volmaking.

KERSTMIS.

Enkele korte dagen nog, en wij hebben weer het reeds eeuwen lang gevierde Kerstfeest. Die tijd, dat de heilige engelen in de velden van Bethlehem dat zoo schoone loflied zongen, dat er namelijk vrede op aarde zou wezen en dat de Heere in den menschen een welbehagen zou hebben. De Heiland was geboren. Hij, aan Israëls zieners van voor eeuwen reeds in profetischen geest voorspeld. De Vredevorst, die de oorzaak zoude zijn of worden dat het Engelenlied mogelijkheid zoude kunnen zijn. De aan Abraham beloofde. De aan alle nakomelingen van Abraham bekende persoonlijkheid der verwachting. Hij die Zijn volk zalig zouden maken van hunne zonden. Hij die aangewezen was om aan het gevallen en afgedoolde Israel den eeuwigen Vader te

verklaren. Hij die de in ouden tijd gegevene wetten zoude vervullen en de volle strekking daarvan zoude uitleven. Hij was geboren. Als een nederig en hulpeloos wichtje lag hij terneder aldaar, Hij die de grootste van allen was, en voor korten tijd geleden nog aangebeden werd door millioenen van nog ongeboren geesten, die Hem als hunnen Heilaanbrenger erkenden, wyl voor hen de sluier van het geestenrijk door hunne komst naar de aarde nog niet was gevallen. Hoevele duizenden zijn aldaar allicht niet geweest, die gejuicht hebben met groot gejuicht, toen de lange tijd verstreken was en eenmaal die groote geest van den troon van den Vader uitging om Zijne allerhoogste zending te volbrengen, die toch zelven later wanneer de tijd der eeuwen ook voor hen kwam, en zij de tegewoordigheid van de eeuwige glorie en koesterende warmte moesten verlaten, toen zij eenmaal in het vleesch waren den Zaligmaker niet meer wilden erkennen, maar daarentegen hun gezicht van Hem afwenden.

Hij was dan geboren, en tot op heden, ruim negentien eeuwen na deze glorievolle gebeurtenis viert nog heel het Christendom feest. Het herdenkt den dag, door een stralenkrans te vlechten om Zijne nagedachtenis, en het zingt het heerlijke engelenkoor het allerschoonste aller liederen na, maar waar, o waar is de Geest van den gezegenden Verlosser, die kwam om de harten van allen te doordringen en Zijne reine en eeuwige beginselen van waarheid en liefde, — van Eeuwige Waarheid en van Eeuwige liefde te prenten in de harten van heel het mensdom?

Zooals gezegd, negentienhonderd lange jaren zijn voorbijgegaan en al dien tijd heeft de Heere in Zijne langmoedigheid Zijne menschenkinderen op aarde de gelegenheid gegeven om het Goddelijk voorbeeld van Zijnen Zoon alsmede de wijze levenslessen ten eigen voordeele in praktijk te brengen, en waar, o waar zijn nog heden de sesultaten? Niet te vergeefsch klaagde de Groote Hij-zelf, reeds toen Hij Zijne gezegende voeten zette op den bodem van het land wat sedert Hem het Heilige land is genoemd: „Zal Ik ook nog geloof vinden als Ik wederkom.” Bedroevend is het voorwaar wanneer wij het oog richten op de verwarring en verdeeldheid en de vijandschap der onderscheidene volkeren welke zich naar Zijnen naam noemen. Niet de Geest van den Vrededorst, niet de beginselen van Hem; — en de wereld rolt voort en holt haren ondergang tegemoet, want hare bewoners hebben vergeten dat het alleen de liefde van hunnen Vader is, diezelfde liefde die Hem deed besluiten om Zijnen Zoon te zenden, — die hen draagt en schraagt. In den naam van den Verlosser zijn door alle de eeuwen van heel de geschiedenis de

wreedste gruwelen gepleegd. En op dit alles heeft Hij, — de verrezen Verlosser met bloedige tranen neergezien, dat het menschdom, Zijne broederen en zusters, kinderen uit een en dezelfde Goddelijke familie, waarmede Hij in de dagen van ons aller ongeboren jeugd de teederste gemeenschap had, zóó Zijne bedoelingen heeft miskend en verwaarloosd. Hij die, enkel kwam om de hoogste zedelessen aan hen te onderwijzen, heeft moeten ondervinden dat men Hem met smaadheid ten doode toe overlaadde, en nadat zelfs de door Zijne vijanden teweeggebrachte dood genoodzaakt was Zijne prooi los te laten, omdat Hij nimmer iets had gedaan wat des doods schuldig was, — Hij de verrezene, moet zelfs nog tot heden toezien, dat zoo Zijnen naam niet meer, dan toch Zijne beginselen door het slijk worden gesleurd

„Zwijg mijn zangster, demp dien klaagtoon,
Zing in blijder galm een lied.”

Zoo zong echter een onzer oude vaderlandsche dichters, en getrouw daaraan willen ook wij den klaagtoon dempen en in blijder galm een lied voortbrengen, want het feit dat de Heiland is geboren, al is het dan ook op een anderen tijd dan de zoogenaamde Christenwereld meent, is voor ons een dubbele reden van vreugde en blijdschap, want als wij op den juisten tijd het herdenkingsfeest zouden houden, dan herdenken wij op hetzelfde oogenblik eveneens het vreugdevolle feit, dat Hij de onwetenschap der tijden overziende, opnieuw Zijn schoon en Heilig Evangelie heeft hersteld, en ofschoon ook even als voorheen er thans door Zijnen erfvijand alle mogelijke moeite wordt gedaan om Hem nogmaals te bevechten, des satans macht is thans gebroken, en de geesten heden op de aarde, zijn de getrouwste geesten geweest welke met Hem hebben gespeeld in de vroegere tijden van de eeuwige heerlijkheid bij den Vader van allen. Een blijder toon kunnen wij derhalve doen weergalmen, ter eere van Hem die ons het allerdierbaarste dient te zijn, beide in den hemel en op aarde. De Heiland is geboren, en niet alleen is hij geboren, maar ook is Hij gestorven, en niet alleen is Hij gestorven, neen o neen, maar ook is Hij opgestaan, en als zoodanig een waarborg voor onze opstanding. Aan ons is het enkel om Zijne geboden te bewaren, Zijne Goddelijke voorschriften gegeven in de dagen van ouds en opnieuw verduidelijkt en toegepast aan de toestanden van thans door Zijne herhaalde en gezegende openbaring. Worden deze gedachten en overwegingen in ons hart versterkt of opgewekt wanneer wij met de wereld ons Kerstfeest vieren, dan zal het Kerstfeest ons nader bij onzen oudsten broeder, bij onzen Broeder Jezus brengen, en ons innerlijk geluk en vrede en liefde worden vermeerderd. Ons aller oog zij dan daarop gericht.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Op Woensdag 6 en Donderdag 7 December zijn er twee openbare vergaderingen gehouden te Den Haag en te Delft.

Te Den Haag was het gewone vergaderlokaal bijna geheel gevuld met een schare belangstellenden, om te luisteren naar datgene wat de vreemde Mormonen-zendingen hadden te zeggen. Aller aandacht was dan ook ten zeerste geboeid en ieder bleef tot het allerlaatst, zoodat inderdaad deze vergadering in één woord een succes was. Sprekers waren Ouderlingen Lyon Tiemersma, en Zendings-President Roscoe W. Eardley. Onderscheidene boeken en traktaten werden aan het einde uitgereikt en een adres werd opgegeven van een zeer ernstig belangstellende, om bezoek te ontvangen van de zendingen.

Als eigenaardigheid kan nog worden vermeld, dat bij den ingang der zaal een paar mannen hadden post gevat, gewapend met blaadjes tegen de Mormonen, welke aan ieder tot zelfs de zendingen inclusief werden uitgereikt, die het gebouw binnen gingen. De inhoud daarvan gaf den sprekers een schoone gelegenheid om een onderwerp te vinden waarop hunne uiteenzetting van de beginselen konden beginnen.

Ook te Delft, den volgenden avond, was de vergadering succesvol. Ofschoon daar niet zoo veel vreemdelingen tegenwoordig waren als in den Haag, toch was ook het afgehuurde zaaltje aldaar tamelijk bezet. Ook daar werd met groote belangstelling geluisterd, en de stilte was soms zoo groot, dat men een speld had kunnen hooren vallen. Sprekers waren alhier Conferentie-President R. W. Wagoner, Ouderling B. Tiemersma en Zendings-President Roscoe W. Eardley. Zonder eenigen twijfel hebben deze vergaderingen heel wat goed gedaan en zijn ook de Heiligen opgebouwd geworden, en vervuld met een nieuwe en sterke begeerte om het aangenomen Evangelie ten einde toe te leven.

Gedurende de maand November werden er 2066½ uur besteed aan het bezoeken van vreemdelingen en 2271½ aan het verspreiden van lectuur; 3746 Evangeliegesprekken waren gehouden; 50824 tractaten uitgegeven en 13438 boeken verspreid. Ouderling J. M. Grant heeft het grootst aantal uren met vreemdelingen doorgebracht, n.l. 94. Ouderling W. E. Reed heeft den meesten tijd besteed aan het verspreiden van lectuur, n.l. 81 uur. Ouderling H. Noorda hield het grootst aantal Evangeliegesprekken, n.l. 201. Ouderling O. E. Carstensen verspreidde de meeste tractaten, n.l. 2411, en Ouderling F. E. White heeft de meeste boeken verkocht, n.l. 1307.

Op Dinsdagavond 12 Dec. werd er eene bijzondere vergadering gehouden te Middelburg. Volgens schatting waren ruim 100 personen aanwezig. Grootte stille aandacht werd betoond aan de sprekers Ouderling B. Tiemersma en Conferentie-president Ray van Wagoner. Na afloop werd een aantal boeken verkocht en twee adressen werden verkregen. Het werk in Zeeland schijnt veler belangstelling te verwekken.

NICKEL ZONDAG.

Sommige leden hebben ons herhaaldelijk gevraagd, waarvoor het geld wat op den zoogenaamden Nickel Zondag bijeen werd gebracht is bestemd, wijl toch wanneer er nieuwe Zondagsschoolschetsen uitkomen daarvoor meestal een zeker bedrag, al is het ook klein, — moet worden betaald. Een weinig daarvan te zeggen is het doel van dit kleine artikeltje.

Ook thans is weer als alle jaren Nickel Zondag gehouden en hebben de kleinen zoowel als de grooten hun „nickel”, sommigen — 't zij hun ter eere gezegd — méér geofferd, en met dat geld gewapend hebben wij voor alle de verschillende klassen van onze Zondagsschool nieuwe schetsen laten drukken, of liever zijn wij daar nog mede bezig. Nu waarde Zondagsschool-leden, om iets te laten drukken dat kost geld, veel geld, zóóveel zelfs, dat al het bijeengebrachte op Nickel Zondag niet genoeg is om de kosten te dekken. Vandaar dan ook dat wanneer de schetsen eenmaal gereed zijn, en dat zal met 1 Januari het geval zijn, de leden welke een exemplaar wenschen, daarvoor nog een kleinigheid bij zullen moeten betalen. De schetsen worden gedrukt op heel goed papier en van een stevige omslag voorzien, zoodat wanneer zij in handen van onze lezers komen zij er zonder twijfel heel netjes uit zullen zien. Wij verwachten dan ook dat allen er de juiste prijs op zullen stellen, zoodat wij tezamen zooveel mogelijk nut van onzen Nickel Zondag kunnen trekken. De stof is met zorg samengesteld, en voor de grootere gemeenten hebben wij speciale uitlijnen uit het Engelsch vertaald om te dienen dáár waar gelegenheid bestaat om een klasse van getrouwde menschen samen te stellen.

Mogen onder den zegen des Heeren dan deze dingen alle onze trouwe Zondagsschoolbezoekers ten voordeele strekken, dan zullen wij ons voor onze moeite ruimschoots beloond achten.

HOLLANDSCHE VERGADERING TE OGDEN.

Als resultaat van de vele onvermoeide pogingen, in het werk gesteld door onze Holland en zijne bewoners lief hebbende vrienden in Ogden, is het hun gelukt om een tweede Hollandsche vergadering tot stand te brengen.

Reeds lang had dit plan bestaan, maar door onderscheidene omstandigheden had men tot heden daar nog geen gevolg aan kunnen geven. Thans is het echter gelukt, en kunnen wij onze Broeders en Zusters in Ogden daarmede geluk wenschen. De verschillende vergaderingen worden gehouden in het groote en schoone lokaal van de tweede waard. Als President is aangesteld John Neuteboom, als eerste raadgever Martin Dalebout en als tweede raadgever Herman v. Braak. Broeder Albert Alberts is aangewezen om secretaris te zijn. Bij het houden van de eerste vergadering was onder anderen ook aanwezig President Shurtliff van de Weber Ring.

Een en ander zal zonder twijfel zeer ten genoegte zijn van onze landgenooten in Ogden.

OVERLEDEN.

OENES. — Te Groningen is overleden Hendrik, zoontje van Pieter en Antje Oenes. Geboren 20 Sept. 1909, was het kind ingezegend op 23 Febr. 1910 door Ouderling Osmond Olsen.

Al wat men bezit, zelfs zijn leven, kan men overhebben voor iemand, die(n) men liefheeft, maar het geheim van een vriend is niet het uwe, en moogt ge ook niet weggeven dus; het zal u heilig blijven.

INHOUD.

Vermakelijkheden	Blz. 373	In ons eigen Zendingsveld	" 386
Het laatste nummer in 1911	" 378	Nickel Zondag	" 387
Getuigenis	" 380	Hollandsche vergadering te Ogden	" 388
Het uitgangspunt en de kern	" 381	Overleden	" 388
Kerstmis	" 383		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.